

Sygn. akt VIII AKa 296/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA – Adam Wrzosek

SO (del.) – Piotr Bojarczuk

Protokolant: sekretarz sądowy Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 01 lutego 2024 r.

sprawy Ł. M. (1), urodzonego w dniu (...) w P., syna S. i U. z domu D.,

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 09 maja 2023 roku, sygn. akt VIII K 302/22

orzeka:

- I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. P. kwotę 1.476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych plus VAT, tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej Ł. M. (1) w postępowaniu odwoławczym;
- III. zwalnia Ł. M. (1) od kosztów sądowych a wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 296/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 09 maja 2023 roku w sprawie **VIII K 302/22**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x zmiana	
---	------------------	-----------------	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Apelacja radcy prawnego M. P.- obrońcy oskarżonego Ł. M. (1).</p> <p>Zarzuty apelacyjne:</p> <p>1. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego sprawy i przyjęcie, że materiał ten pozwala na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu zamiaru dokonania zabójstwa M. M. (1) z zamiarem ewentualnym w sytuacji, gdy materiał ten nie pozwala na odtworzenie przebiegu zdarzenia z dnia 12 grudnia 2021 roku i nie wskazuje na to, by pokrzywdzony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego.</p> <p>2. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego i przypisanie mu czynu z art. 148 § 1 k.k. pomimo braku</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p>x niezasadne</p>

	<p>możliwości odtworzenia przebiegu zdarzenia i okoliczności, w których doszło do śmiertelnego zranienia pokrzywdzonego M. M. (1).</p> <p>3. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4 k.p.k. poprzez oparcie śledztwa jedynie na źródłach osobowych, przy całkowitym odstąpieniu od przeprowadzenia dowodów ze źródeł materialnych, przy czym uchybienia te nie zostały uzupełnione podczas rozprawy głównej.</p> <p>4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku skutkujący przyjęciem, że oskarżony Ł. M. (1), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. M. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w sytuacji, gdy zgromadzone dowody nie dają podstaw do jednoznacznego przyjęcia, w jaki sposób doszło do śmiertelnego zranienia pokrzywdzonego.</p>	
<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa brata działając w zamiarze ewentualnym, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci protokołu oględzin i otwarcia zwłok, opinii sądowo- lekarskiej, a także wyjaśnień Ł. M. (1) złożonych na początkowym etapie postępowania przygotowawczego, prowadzą do wniosku, że oskarżony dopuścił się powyższego czynu w zamiarze bezpośrednim.</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p>x niezasadne</p>	

2. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec Ł. M. (1), wyrażającej się w nienależytym uwzględnieniu wszystkich okoliczności obciążających, istotnych dla wymiaru kary, w tym zwłaszcza wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanemu oskarżonemu i wyjątkowo dużego stopnia jego zawinienia, przejawiającego się w podjęciu z zaskoczenia i błahaego powodu, z zamiarem bezpośrednim, zamachu na życie bezbronного pokrzywdzonego, nagłości w realizacji zamiaru zabójstwa, polegającego na głębokim ugodzeniu go nożem na głębokość około 14 cm, a także uprzedniej karalności za czyny z użyciem przemocy, co sprawia, że kara 10 lat pozbawienia wolności za popełnioną zbrodnię zabójstwa brata jest karą niewspółmiernie łagodną i nie spełnia wymogów prewencji indywidualnej, a także nie kształtuje potrzeb w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, które przemawiają za koniecznością orzeczenia wobec wymienionego kary 15 lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Zarzuty zawarte w apelacjach nie zasługują na uwzględnienie.

1. Analizując wstępnie apelację obrońcy oskarżonego stwierdzić należy, że nie została ona prawidłowo sformułowana. Wskazany w niej, w punkcie 4. zarzutów, błąd w ustaleniach

faktycznych, stanowić miał konsekwencję obrazy przepisów postępowania, wyszczególnionych w punktach 1-3 tej części środka odwoławczego.

Tymczasem, „Jako zasadę trzeba przyjąć, że (...) zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybienia wtórne). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia. Taki wymóg wykazania wpływu uchybienia na treść orzeczenia wynika z podstaw odwoławczych zawartych w art. 438 pkt 2 i 3” (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 438).

Błąd w ustaleniach faktycznych, jako domniemane uchybienie

wtórne, bez szkody dla merytorycznego rozpoznania apelacji i końcowego rozstrzygnięcia, nie powinien być stanowić jednego z zarzutów.

2. W następnej kolejności zauważyć należy, że ocena dowodów pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. pod następującymi warunkami:

a) jest poprzedzona ujawnieniem wszystkich dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia określonej kwestii, której dotyczą ustalenia faktyczne organu procesowego;

b) jest rezultatem wszechstronnej analizy ujawnionych dowodów, uwzględniającej zarówno te z nich, które przemawiają na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść;

c) nie wykazuje błędów natury faktycznej lub prawnej, jest więc wyczerpująca i logiczna, zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (por. wyroki SN: z 5.09.1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2, poz. 28; z 16.12.1974 r., Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4, poz. 47; z 22.02.1996 r., II KRN 199/95, PiP 1996/10, s. 10)

(teza 2 do art. 7 k.p.k. w B. M. i in., Kodeks postępowania karnego. Komentarz; Opublikowano: LEX/el. 2023).

Rozstrzygnięcie sądu I instancji nie wykazuje jakichkolwiek naruszeń zasady swobody oceny dowodów. Tym samym, nie można zasadnie twierdzić nie

tylko o obrazie przepisu art. 7 k.p.k. ale i o obrazie przepisów art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., które z realizacją tej zasady są w pełni powiązane.

3. Żadnych zastrzeżeń nie budzą rozważania tego sądu oceniające dowód z wyjaśnień Ł. M. (1). W szczególności, uwzględniając występujące w nich różnice, sąd meriti odróżnił wypowiedzi tej osoby z pierwszego przesłuchania w sprawie, które co do zasady, w pełni prawidłowo ocenił jako wiarygodne, od późniejszych wyjaśnień tej osoby z rozprawy sądowej, które w istotnym zakresie wymagały zakwestionowania ich prawdziwości.

Nie ma w tym miejscu potrzeby powtarzania całości argumentów zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na poparcie tych ustaleń, z którymi to, tut. sąd, w pełni się zgadza. Podkreślenia wymaga jedynie wskazana w nim okoliczność, że ogólny opis przebiegu zdarzenia, zaprezentowany przez Ł. M. w postępowaniu przygotowawczym, a w tym „co do tego, że podczas kłótni zadał swojemu bratu jeden cios nożem” (vide wyjaśnienia: „Wydaje mi się, że to uderzenie zadałem jako pchnięcie, bo ja chciałem pchnąć”, k.48), pozostawał w zgodności z innymi dowodami, to jest z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej (k.407v-408), protokołem sądowo- lekarskich oględzin zwłok (k.91-97), materiałem

poglądowym (k.54, 124-139) oraz z zeznaniami funkcjonariuszy policji i R. P. którym „na gorąco” przyznał, że „w trakcie kłótni zadał cios bratu”. Wszystkie te dowody umożliwiały odtworzenie przebiegu przedmiotowego zdarzenia i wbrew twierdzeniu zawartemu w omawianej apelacji, nie występowały w tym zakresie niedające się usunąć wątpliwości. Nie było więc tak, jak zarzucał obrońca Ł. M., że „oparcie wyroku skazującego za zabójstwo” oparte zostało „wyłącznie na kilku niefortunnych sformułowaniach zawartych w wyjaśnieniach oskarżonego i mogących wskazywać na jego umyślne działanie” i występował brak „dowodów materialnych, które w obiektywny sposób pozwalałyby na zweryfikowanie prawdziwości dowodów ze źródeł osobowych”.

Należy w tym miejscu dodać, że na etapie postępowania przygotowawczego, Ł. M. wskazał, którym nożem uderzył brata („Ten nóż to był zwykły nóż jak do krojenie chleba, miał ostry czubek. Używaliśmy go normalnie w gospodarstwie domowym”, k.48), został on zabezpieczony w trakcie oględzin miejsca zdarzenia (śląd nr 10, k.25) a jego wygląd został utrwalony na fotografii (k.54). Tym samym, nie pobranie śladów biologicznych z ostrzy noży jak i daktyloskopijnych z ich rękojeści, przy występowaniu wyżej wskazanej zgodności

dowodów, nie podważało prawidłowości ustaleń sądu I instancji.

Podsumowując, miał rację ten sąd podkreślając, że „Podzielić należy wywody biegłego co do tego, iż tego rodzaju uraz nie mógł powstać w sposób niezamierzony i pokrzywdzony został ugodzony nożem przynajmniej ze średnią siłą, wykluczającą przypadkowa przyczynę np. poprzez przewrócenie się na pokrzywdzonego. W szczególności głębokość rany ustalona przez biegłego na 13,7 cm świadczy o tym, że musiała ona powstać na skutek uderzenia (pchnięcia) nożem wymagającego stosownej siły aby przebić szereg wewnętrznych narządów. Opinia biegłego potwierdza właśnie pierwsze depozycje oskarżonego, który przyznawał że do takiego uderzenia doszło...”.

Należy dodać, jak słusznie zauważał obrońca Ł. M., że wyjaśnienia tej osoby, a w tym dla tej osoby niekorzystne, mogły zostać złożone w stanie „szoku wywołanym śmiercią brata i poczuciu winy związanym z jego zaangażowaniem w tę śmierć” oraz w sytuacji, gdy w dniu zdarzenia znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, a zatem mógł „posiadać całkowicie zniekształcony obraz” jego przebiegu. Wskazana wyżej zgodność wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego z innymi

dowodami, przeczy jednak negatywnemu wpływowi szoku i poczucia winy na ich treść, jak i wystąpieniu „zniekształcenia obrazu” wskutek dużej ilości spożytego alkoholu.

Nie może być przy tym wątpliwości, że składając pierwsze wyjaśnienia w sprawie, Ł. M. był trzeźwy. Okoliczność ta stanowiła m.in. przedmiot opinii biegłego z zakresu toksykologii, która wykluczyła nietrzeźwość tej osoby w trakcie pierwszego przesłuchania. Sąd I instancji, w sposób pełni prawidłowy, uwzględnił jej wnioski, oparte „o dane dotyczące ilości spożytego alkoholu oraz wyniki badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz we krwi”.

4. Odnosząc się do argumentacji zaprezentowanej w apelacji obrońcy oskarżonego, która za swój przedmiot miała negatywną ocenę fragmentów wyjaśnień tej osoby dokonaną przez sąd I instancji, to istotnie, Ł. M. nie tyle dążył w nich do uniknięcia odpowiedzialności karnej, co starał się ją zminimalizować. Jak więc, w zgodności z takim ustaleniem, zostało to podkreślone w apelacji, „Dla samego oskarżonego kwestią kluczową jest właśnie zmiana kwalifikacji prawnej czynu i tym samym zdjęcie z siebie odium osoby odpowiedzialnej za bratobójstwo względem osób najbliższych, w szczególności swoich rodziców i dzieci”.

Dodać należy w tym miejscu w pełni trafną uwagę sądu I instancji, że Ł. M. nie wyjaśnił „w przekonujący sposób dlaczego zmienił wersje przebiegu zdarzenia i jego depozycje, iż doszło do przypadkowego zranienia brata podczas robienia posiłku”, co w istotny sposób podważało ich wiarygodność.

5. Odnośnie opinii biegłego dr M. F. (1) dodać należy, że sąd I instancji zasadnie przyjął, po zaprezentowaniu w pełni trafnych rozważań, że dowód ten, oparty na poprzedzającej go czynności sekcji zwłok M. M. (1) utrwalonej w ww. protokole, spełniał wszystkie ustawowe wymogi i w sposób w pełni wiarygodny określał „mechanizm powstania rany, jej głębokość i sposób penetracji”.

6. W sytuacji gdy opinia dr M. F. znajduje swoje potwierdzenie i uzupełnienie w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na wstępnym etapie postępowania, pozbawione podstaw są teoretyczne i w jakiejś mierze oparte na spekulacji rozważania, czy do zadania rany klutej mogło dojść w wyniku „osunięcia się na oskarżonego znajdującego się w pozycji leżącej lub półsiedzącej” a silne „trzymanie noża przez oskarżonego”, co podkreślał ten biegły, mogło „wynikać choćby z napięcia mięśni na skutek zagrożenia (Ł. M.-przyp. sądu) upadkiem”.

Więszego znaczenia dla rozważań w sprawie nie

miało stanowisko obrońcy oskarżonego, że „Całkowicie nieprawdopodobne byłoby (...) świadome wyprowadzenie ciosu ręką niewiodącą (lewą) lub celowe zadanie ciosu ręką prawą w prawą część brzucha lub podbrzusza pokrzywdzonego”. Wynikało ono z praworęczności Ł. M. i przyjęcia, że zadając cios nożem prawą ręką, osoba ta musiałaby wykonać w tych warunkach „całkowicie nienaturalny ruch”. Wbrew niskiej ocenie prawdopodobieństwa wskazanej w apelacji, można sobie jednak wyobrazić celowe zadawanie przez napastnika ciosu nożem prawą ręką w prawą stronę ciała ofiary, gdy jednocześnie, napastnik znajduje się po prawej stronie uderzanego a nie, jak założył obrońca, na wprost niego.

7. Żadnych zastrzeżeń tut. sądu nie budzi, dokonana przez sąd I instancji, pozytywna ocena zeznań K. M. (1), jako depozycji konsekwentnych i spójnych. Okoliczność ta, tak jak w przypadku wyjaśnień Ł.M., przeczy negatywnemu wpływowi alkoholu, który świadek ten spożywał w dniu zdarzenia, na późniejsze relacjonowanie jego przebiegu, jak i nietrzeźwości tej osoby podczas udziału w czynnościach procesowych. Dodać należy, że z jakiegokolwiek dowodu nie wynikało też, że to ten świadek zadał M. M. cios nożem. Wbrew więc stanowisku zawartemu w

apelacji obrońcy oskarżonego, brak „weryfikacji roli K. M. (1), który również mógł być potencjalnym sprawcą czynu”, nie dowodził wadliwości postępowania przed sądem I instancji.

Idąc dalej, to w oparciu o dowód z zeznań K. M. można było wysnuć wniosek, że przedmiotowe zdarzenie miało charakter nagły i nieprzewidywany. Jakkolwiek świadek ten nie wiedział więc, co takiego się stało, że do niego doszło, to jednak ze złożonych przez tę osobę zeznań, w zgodności z wyjaśnieniami Ł. M. (z k.48) wynikało, że przez cały dzień, bracia M. spożywali alkohol, na co dowodem był m.in. także protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego (k.7), a tuż przed ciosem nożem zadany przez Ł. M., posprzeczali się i krzyczeli na siebie (vide zeznania, k.14). Przedmiotowe zachowanie oskarżonego stanowiło w tych warunkach bliżej nieumotywowane działanie osoby bardzo nietrzeźwej i tym samym, nie kontrolującej w wystarczającym stopniu swojego zachowania. Przy czym, jak wynikało to z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, który to dowód został przez sąd I instancji w pełni zasadnie uwzględniony, działanie Ł. M. nie „wynikało z pobudek psychotycznych ani innych zakłóceń czynności psychicznych mogących mieć wpływ na poczytalność. W czasie czynu Ł. M. (1) znajdował się w stanie nietrzeźwości alkoholowej i

było to zwykle upicie alkoholowe” (k.293, t.II).

8. Ustalenia te nie oznaczają nietrafności rozważań sądu I instancji, o braku „wystarczających przesłanek do przyjęcia iż oskarżony Ł. M. (1) zadając cios nożem bratu działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia go życia”. Istotnie bowiem, nie występował „jakiś istotny konflikt, który powodowałby tego rodzaju celowe działanie oskarżonego” a późniejsze zachowanie oskarżonego, czyli „odrzućcie noża, pomoc pokrzywdzonemu” wskazywało, że Ł. M. nie chciał pozbawić życia M. M.. Także argumentacja zaprezentowana w apelacji prokuratora, o czym będzie mowa niżej, nie prowadziła do powzięcia odmiennych ustaleń w zakresie zamiaru, z jakim działał ten oskarżony.

9. Przechodząc w tym miejscu do tego właśnie środka odwoławczego, to prokurator nie wskazał w nim powodu, dla którego Ł. M. chciał zabić swojego brata. Zamiaru bezpośredniego nie dowodzi w sposób jednoznaczny także „burzliwa, okraszona alkoholem, relacja między wymienionymi (...) ale przede wszystkim sama siła ciosu”. Nadto, niewystarczające jest powoływanie się skarżącego na porywczosć i niedojrzałość oskarżonego czy niewłaściwy styl życia tej osoby polegający na w istocie niekontrolowanym spożywaniu alkoholu, o ile nie towarzyszyło temu

wiarygodne i w pełni adekwatne odniesienie tych cech osobowych do przedmiotowego zdarzenia. Nie każda przecież osoba takie cechy posiadająca, dopuszcza się popełniania zabójstw, a tym bardziej, czyni to każdorazowo w zamiarze bezpośrednim.

10. Ustaleń tych nie podważa powołanie się przez skarżącego na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 stycznia 2023 roku (sygn. akt II AKa 385/22, LEX nr 3523108), który dotyczył innej sytuacji, którą nie sposób określić jako analogiczną do okoliczności przedmiotowej sprawy.

11. Przechodząc do wymiaru kary, to niewątpliwie, co wynikało z protokołu sądowo-lekarskich oględzin zwłok odnośnie stężenia alkoholu, M. M. w chwili zgonu „znajdował się pod bardzo znacznym, toksycznym oddziaływaniem tej substancji” (k.97, 98-99). Przy czym, do pobrania materiału do badań, czyli krwi i moczu tej osoby, doszło w dniu 15 grudnia 2021r., w trakcie sekcji zwłok. Wiadomym jest, że po śmierci, dochodzi z jednej strony do stopniowanej eliminacji alkoholu z organizmu a z drugiej, zachodzą procesy chemiczne, powodujące wzrost w nim stężenia tej substancji (alkoholu endogennego). Wydaje się więc, że wyniki badań, na których opierał się w apelacji skarżący, nie oddają precyzyjnie stopnia nietrzeźwości M. M. w

chwili śmierci, choć zapewne była ona wyższa niż u brata i stanowiła istotną przeszkodę w prawidłowym i adekwatnym reagowaniu na zachowania innych osób. Omawiana kwestia doprowadziła do przyjęcia przez skarżącego stanowiska, że „Kluczową okolicznością, która całkowicie została pominięta przez Sąd I instancji, a powinna ponadto wpływać zastrzajaco na wymiar kary wobec oskarżonego jest fakt, że M. M. (1) w trakcie zajścia znajdował się w znacznie wyższym stanie nietrzeźwości niż oskarżony, co uniemożliwiło odparcie przez niego ataku brata i sprawiło, że w krytycznym momencie był on de facto bezbronny”.

12. Okoliczność ta, podobnie jak nagłość działania i siła zadanego ciosu, stanowiły elementy oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, która poprzez zaakcentowanie działania Ł. M. w sposób umyślny oraz poprzez podkreślenie wywołania nim najdalej idącego skutku w postaci śmierci człowieka, została przez sąd I instancji, przy wymiarze kary, uwzględniona na niekorzyść oskarżonego. Tym samym, nie podkreślenie „bezbronności M. M.” w bardzo szczegółowo dokonanej przez ten sąd analizie wymiaru kary, nie mogło mieć decydującego znaczenia obciążającego Ł. M..

13. Podsumowując należy przyjąć, że bardzo dokładne rozważania sądu I instancji

<p>co do postaci zamiaru, z jakim działał Ł. M. oraz co do wymiaru kary, we właściwy sposób odnosiły się do każdej okoliczności, która miała w tym zakresie znaczenie. Tym samym, należy je ocenić jako w pełni prawidłowe, co oznacza, że nie było podstaw do dokonania jakichkolwiek zmian w zaskarżonym wyroku.</p>		
<p>Wnioski:</p>		
<p>Apelacja radcy prawnego M. P. o:</p> <p>a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez stwierdzenie, że oskarżony Ł. M. (1) nieumyślnie doprowadził do śmierci pokrzywdzonego M. M. (1) i wymierzenie mu kary dwóch lat pozbawienia wolności lub względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,</p> <p>b) zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. M. (1) z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, które nie zostały uiszczone przez oskarżonego ani w całości ani w żadnej części.</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Apelacja prokuratora o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne lub niezasadne.</p>		

<p>Wnioski zaprezentowane w apelacji, poza wskazanym w podpunkcie b) apelacji radcy prawnego M. P., który został uwzględniony z przyczyn, o których będzie mowa w punkcie 6 niniejszego uzasadnienia, nie okazały się zasadne. Decyzja ta stanowiła konsekwencję nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych, o czym była mowa wyżej.</p>	
--	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>W całości zaskarżony wyrok sądu I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>O przyczynach ww. rozstrzygnięcia była mowa we wcześniejszych częściach uzasadnienia.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwiążle o powodach zmiany.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Ł. M. (1)	II.	Na podstawie art. 618 § 11 k.p.k. w zw. z § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. Dz.U.2019.18 t.j. z dnia 2019.01.04), sąd przyznał radcy prawnemu M. P. wynagrodzenie za wykonywanie funkcji obrońcy z urzędu dla oskarżonego.
Ł. M. (1)	III.	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych a wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.

7. PODPISY
SSA Sławomir Machnio

SSA Adam Wrzosek SSO Piotr Bojarczuk

8. CZĘŚĆ WSTĘPNA

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 09 maja 2023 roku w sprawie **VIII K 302/22**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść # na niekorzyść	☒ w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	<i>uchylenie</i>	<i>x zmiana</i>	
---	------------------	-----------------	--

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 09 maja 2023 roku w sprawie **VIII K 302/22**

Podmiot wnoszący apelację

x oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść	<i>x w całości</i>	
<i>x na niekorzyść</i>		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	# zmiana	
---	------------------	----------	--